

Snorri gamli og víxillinn.
Ja, nú getur ekki Snorri lesið.
2 bls.

26.

Næðan nóttun, er Snorri hét, var bjargálma bændi og bjargadisti allvel fyrir sig og fjólshyldri sína, en hann var rígmontinn og vildi ríkiu Kallara. Hann var því ótraudur mjög til þess að ganga í ábyrgðin og „stífa uppí víxla“ fyrir aðra, enda vildi hann að það orð léti í mun sig, að á hans aðstodar vori mömmu ekki komst að taka lán: Ef vel atti að fara, yfdu þeir flestir að leita hans um lidstýpti í þessum efnum og það þeir fremur sem um stórti lán vori að ræða. Þetta vissu margir, og þeir notuðu sér hégómagjarni hans og hjálpsami eina og þeir beyr gátu.

En þar svo úd, að þeir almannir og ófyrirleitir fjárláframenn í höfuðstáðnum voru í ferð um byggðarlag Snorra gamla og nálogar sveiti, með margar í langar bréframur er þeir nafnda víxla og soðustu þeir vera sendir frá kaupmanni til háltsu og ríkustu manna þar í sveitunum til þess að fá nógu þeirra í þessi fallegu og sáttlausu blá og gófu⁹ ni mömmu Kosti⁹ í að sjón hvers þeir voru megnugir í fjármála söðinu; hér vori um misnumandi upphæðin að ræða frá aðins þeim þúsundum, sem flestir þessu geta háðid úd, upp í ferklegu þúsundin, sem að vísu vori ekki allra mestari og ekki óðnum en þeim sem ríki⁹ vori, enda umdu þeir fá það orð í sig með þessu að vera faldin stórríki. Snorri gamli stífaði - ef stífti stífti Kallu, því hann gat naumast klóad nafnd sith - í stósta víxlinu, 20 þúsundum, sang uppí nafid og sagdi: „Snorri gamli hefir ús sáð annað eina og þetta og það er beyr að ó sé eina um blá stórnina.“ - „Það er ekki af neinni kotryggd úd yður,“ soðu fjárláfram- mannum, að úd vildum helz fá sem flesta menn í þessum víxli, til þess að sjón bænna stjórninni, hve sveitin herna er andug af vel stöðnum gírtum bændum, og að þingid í hún að leita, þegar hún fyrnist einhveru viðþurfa til að styðja sig í öllum framkvæmdum í bændanna þaxfi og svo stífaðu 9 bændur aðrir í bláid, en Snorri gamli sagdi: „Þetta er fróður hópur og þó ekki séum úd ni allir jafnvel að efnum binnir, sér þó kaupstjórnin að hér eru gódir menn innan um og saman úd.“

Sex mánuðnum síðar fékk Snorri gauli og einhverji fleiri þágráman hans bréf um það, að bankastjórnin hefði afsagt 20 þús. Króna vépli sama dag sem véplid var stíft og nafn hans stóð í véplinum. Stóradi bankastjórnin fór í Suorra að gríða véplinum innan átvedins tíma, eða ydi véplinum seldur í hendur málafóðlumanni til minn hainna: Hóttuð Suorra o.s. frv.

Þetta stúlki Snorri gauli svo, að bankinn vori með þessu, þínum að v'ðfrotta nafni minn eini með því að hafa selt véplinum í hendur málafóðlumanni, líklega einhverjum tilvarandi systurmanni og sýndi hann nú bréf bankastjórninnu þessum hann náði í, sáug upp í nefid, snútti sér og talaði elvígindaloga um. Því h'lyst h'lyst h'lyst, sögðu Snorra gauli að þetta vori eini epli einu og epli þessu hann og h'na 9. sem í véplinum voru, eins og hann h'ldi, því með þessu yfir þessu allis ríðir inn að stéptum og þó mest Snorri gauli, sem epli þó einhverjar eiga en h'na eugar. Eftir margar og miltar fortótar fótt h'lyst h'lyst h'lyst Snorra gauli fyrir sjóni, að allveru og h'na vori í f'rdum og að b'lyst minni v'lyst h'na, þegar systurmanninum h'na, að h'lyst h'na um gríðstu, að athuga vel, h'na h'na hefði notkun tíma stíft nafn eith í véplinum, því vel metti h'na þessu minni sem v'nd véplinum fóru í fyrstu, að hafa stólið nafni hans og þá vori Snorri lausl'na mál þegar svo systurmanninum h'na og setti rétt yfir Snorra gauli og f'lyst h'na, h'na systurmanninum véplinum að Suorra og sagði: Hafi þú stíft nafn ydar á þessum vépl. Snorri?

Snorri fóta úd véplinum, stóðadi hann í stróla og sking, v'lyst h'na fyrir epli: Atlarhlidar og sagði eftir langa þögn:

"Ja, mi getur epli Snorri l'nd."